

ANATOMIA HUMANA

UN BON LLIBRE PER A
UNA BONA DATA

Jorge Bello

Encara que la perspectiva no m'agrada gens ni mica a causa de prejudicis sense fonament, d'aquí a tres dies en faré seixanta. I un bon amic, sense saber-ne res, va fer-me a mans, en caràcter de préstec, un bon regal.

Gràcies! És un llibre oportú i necessari, «El rastre blau de les formigues», del Ponç Pons. Amb avidesa el vaig obrir i vaig mirar per aquí i per allà, i vaig veure com sóc de ric ignorant, perquè ara no sabia dirvos si és poesia, o si és prosa, o si són aforismes.

Vet aquí, però, que la ignorància és ara i aquí un valor ben positiu, perquè m'obliga a superar-la, m'obliga a buscar i buscar per saber-ne més i més, infinitament. Mai no s'acaba, l'àvida ignorància, perquè si és àvida de saber-ne més, com ha d'ésser, sempre hi haurà cosa encara pendent de saber, i de buscar, i d'esbrinar el que per poder-ne opinar.

L'amic és un bon senyor independentista, visceral i alhora intel·lectual, balear i alhora català, lector incansable només de bones lletres, crític mordaç de tot el que passa a Catalunya i a Balears. Mallorquí, va fer-me a mans un llibre menorquí.

A penes passat un prefaci breu, signat en Menorca, Sa Figuera Verda, tardor de 2012, vaig a la primera pàgina de la matèria pròpia del llibre i em trobo allò que em deixa ben parat: «Un és d'on neix, però

també de tots els llocs que estima».

Vaig alçar la vista, vaig interrompre la lectura, no podia pas continuar. Quina gran veritat!, perquè sí que sóc d'aquí, i d'allà, i de més enllà, i ben orgullós que n'estic. I arribarà el dia, vés a saber quan, que tornaré a casa, vés a saber quina, per cobrar-me un deute antic i inoblidable.

Continua i conclou: «L'única pàtria és la vida».

Bon regal per a una bona data, o aniversari, o efemèride. És una data pruriginosa i urticant perquè em troba amb més prurit, amb més picor, amb més urticàries, amb més ganes de fer més i més coses, i amb presses perquè veig, i és Ponç Pons qui m'ho diu a cau d'orella, que: «L'edat no apaga les passions, només les impossibilita».

Però no n'estic gaire d'acord. Vull matisar que l'edat apaga, o més aviat apaijava només algunes passions, aquelles que necessiten força i un bon sistema circulatori, però alhora potencia, engrandeix i fins i tot fa sorgir o resorgir d'altres passions, d'altres idees. I d'això es tracta: avui això i demà allò.

Aquest resorgir de més coses, empeses per la lectura d'aquestes lletres tranquil·les

i alhora engrescadors, és un motor, el motor que tothom necessita, que tots necessitem per llevar l'àncora un cop més i veure què hi ha més enllà, encara que no sigui més que amb la imaginació, que és portentosa.

Amb la imaginació aconseguixo de veure allò que no veig amb els ulls, i aquí estan, un altre cop, els seixanta que ara en faig. Cap gràcia, per cert, però tota la voluntat de fer com si res. No m'atura el temps, ben al contrari, em dona una altra perspectiva ben interessant.

Continuo mirant, llegint, pensant el llibre. «La dignitat es pot vendre, però no es pot comprar», tota una lliçó de dignitat, de moralitat, ben necessària.

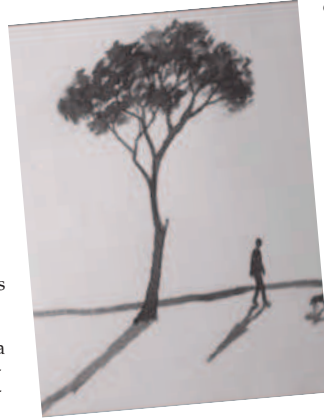
Més endavant: «M'han dit que a Barcelona tindria més oportunitats de fer carrera...» I just aquí haig d'interrompre perquè una

munió de pensaments mútuament oposats batallen per entrar a casa meva. I llavors hi torno i abaixo la vista, i acaba el paràgraf: «Ser menorquí no és una casualitat, sinó una opció».

El llibre termina tot dient: «Scribo, ergo sum» i de seguida «Hi ha tanta Literatura per viure i tanta vida per llegir...» Magnífic!

Gràcies, senyor Pons, amb profunda admiració, i gràcies, senyor amic, per fer-me veure sense voler que seixanta no és res més que un bon començament.

[www.bello.cat / jordibell@gmail.com](http://www.bello.cat/jordibell@gmail.com)

La primera pàgina em deixa ben parat: «Un és d'on neix, però també de tots els llocs que estima (...)
L'única pàtria és la vida»

ESCAÑO CERO

LA GRAN
MENTIRA

Julia Navarro
Periodista

La decisió del president del Parlament de Catalunya, Roger Torrent, de suspendre la swesión del pleno en que el sector independentista pretendia elegir a Puigdemont como presidente de la Generalitat, deja las cosas como están, es decir en el limbo. Aunque quizá haya que resaltar lo evidente: tanto en Junts per Catalunya como en Esquerra están ma-reando la perdiz y de paso engañando a los suyos.

Pretender que Carles Puigdemont sea presidente de la Generalitat es un despropósito. Aún en el caso de que Puigdemont regresara a España es evidente que tendría que responder ante la Justicia, de manera que aunque resultara elegido en el Parlamento, esa cita con el Supremo no la podría evitar ni tampoco sus consecuencias.

Lo que están haciendo los dirigentes de Junts per Catalunya y de Esquerra es seguir echando leña al fuego, seguir arengando a sus votantes, seguir apostando por el enfrentamiento entre los ciudadanos catalanes.

Se han instalado en una gran mentira sin importarles las consecuencias.

Y la realidad es la que es: les guste o no tienen que cumplir con las resoluciones del Tribunal Constitucional. No hacerlo tiene consecuencias y ya han podido comprobar algunos de sus dirigentes lo que supone saltarse la legalidad.

Así las cosas cabe preguntarse hasta cuando van a seguir engañando y manipulando a sus seguidores. Hasta cuando van a seguir sembrando odio y rencor. Hasta cuando van a engañar prometiendo lo que no pueden.

Carles Puigdemont es un prófugo de la Justicia y sobre él pesan cargos de consideración. Tuvo en sus manos haber convocado elecciones. Tuvo en sus manos quedarse en España y responder ante la Justicia. Pero dio la espantada como respuesta y ha convertido su acción política en un esperpento.

No sé qué pensarán sus seguidores cuando le ven confraternizar con la derecha más reaccionaria de Europa. Se les llena la boca al hablar de democracia y, sin embargo, han elegido como socios en Europa a los partidos más xenófobos. Seguramente la cabra tira al monte.

En cualquier caso el espectáculo que diariamente protagoniza Puigdemont les debería sacar los colores.

Pero vuelvo a la pregunta del principio ¿Hasta cuando van a mantener la ficción de que Puigdemont puede presidir la Generalitat?

Ciudadana
preocupada
por la imposición
lingüística

El jueves día 25, asistí al pleno del Ayuntamiento de Mahón, ya que el grupo municipal del PP presentaba una propuesta de acuerdo, relativa a la exigencia del requisito del conocimiento del catalán a los trabajadores de la sanidad balear.

Yo estaba allí, junto a un grupo de ciudadanos y trabajadores de la sanidad pública, miembros/participantes/simpatizantes de la plataforma ciudadana Mos Movem, En Marcha, Let's go.

Pensé, ingenuamente, que los representantes políticos que votaron a favor del decreto que exige acreditación de un nivel de catalán a trabajadores del IB-Salut, dejarían su ideología, su disciplina de partido, pero no, desgraciadamente no ha sido así.

Me gustaría que estos representantes de los ciudadanos hicieran una reflexión profunda de qué es

importante para ellos y para la ciudadanía que les ha votado, la obligatoriedad de una lengua que todos entendemos y muchos hablamos, que los profesionales que vienen de otras partes de España y otros países, que llevan muchos años trabajando con nosotros, que se han establecido con su familia, sus hijos han nacido en Menorca y son menorquines, se tengan que ir por una imposición política, los veo y escucho cada día (ya que no se habla de otra cosa), la preocupación que tiene esa pobre gente que si suspende el examen de catalán, porque se equivocaron en si el acento era cerrado o abierto (*tancat o obert*) o no supieron si la sílaba era tónica o átona. Llevo ca-

si 20 años viviendo en Menorca, tengo la plaza fija por oposición en el 'Mateu Orfila', tengo el nivel B2 (antes llamado B), tengo amigos de todas las partes del mundo que viven o son de aquí, menorquines, catalanes, vascos, gallegos, ingleses, norteamericanos, últimamente muchos franceses y nunca hemos tenido ningún problema de comunicación entre nosotros. En el hospital jamás hemos tenido problemas de comunicación, lean la hemeroteca en «Es Diari» y vean cuántas cartas de agradecimiento al personal que trabaja en el hospital, profesionales que han cuidado, cuidan y cuidarán a vuestros padres, hijos y familiares, yo que he trabajado en otros hospitales de la península nunca me he encontrado con personal tan atento, cariñoso, pendiente del paciente y tan dedicados, es un lujo lo que tenéis, gente de primera división en humanidad.

De verdad, ustedes quieren que todo esto desaparezca, quieren convertir la sanidad pública en un 'solar' donde ya no quiera

venir nadie, solo porque ustedes quieren proteger su lengua a base de decretos e imposiciones. Yo he aprendido vuestra lengua con cariño y sin imposiciones.

No sé si sabrán que ya hay falta de personal y no es por la lengua, es verdad, es porque las universidades no 'producen' tantos profesionales para dar abasto a la demanda y en estos momentos que todas las comunidades autónomas están sacando ofertas de empleo público, ¡qué fácil nos lo ponen para irnos sin requisitos a otras comunidades!

¿Podrán ustedes dormir tranquilamente, mientras muchas familias están pendientes de un examen que, si no aprueban, tendrán que hacer una maleta, irse, romper con amigos, colegios de sus hijos, porque ustedes han apretado un botón rojo y han volado sus ilusiones de estar viviendo con nosotros?

Para concluir: No todo vale en política... ¡Reflexionen!

Mª JOSÉ GARCÍA GARCÍA • MAHÓN